

μικρ-αίτιος, -ον, αυτός που παραπονιέται για ασήμαντα πράγματα, σε Λουκ.
μικρ-αυλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει μικρά αυλάκια, *χωῖρος μικραυλαξ*, μικρή περιοχή, σε Ανθ.

μικρ-έμπορος, ὁ, πλανόδιος έμπορος, μικρέμπορος που εκθέτει σε πάγκους τηνπραμάτεια του, σε Βάβρ.

μικρο-κίνδυνος, -ον, αυτός που εκθέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο για ασήμαντα πράγματα, σε Αριστ.

μικρολογέομαι, μέλ. *-ήσομαι*, **1.** αποθ., εξετάζω λεπτομερώς, πραγματεύομαι ή μιλώ με εξαντλητική λεπτομέρεια, σε Ξεν. **2.** συμπεριφέρομαι με φιλαργυρία, φειδώ ή μικροπρέπεια, σε Λουκ.

μικρολογία ή σμικρ-, ἡ, ο χαρακτήρας του μικρολόγου, ματαιολογία, επιπολαιότητα, μικρότητα, τσιγκουνιά, σε Πλάτ. κ.λπ.

μικρο-λόγος ή σμικρο-, αυτός που υπολογίζει και τα ασήμαντα πράγματα, απ' όπου, **1.** αυτός που νοιάζεται ακόμη και για ασήμαντα έξοδα, τσιγκούνης, σε Δημ. **2.** αυτός που προβάλλει συνεχώς επιπόλαιες ενστάσεις για ασήμαντα ζητήματα, που διακατέχεται από αρνητισμό, σε Πλάτ.

μικρο-πολίτης[ι], -ου, ὁ, πολίτης μικρής πόλης, ο Γερμανός Kleinstädter, σε Αριστοφ., Ξεν.

μικρο-πόνηρος, -ον, αυτός που κάνει κατεργαριές, για μικρά πράγματα, σε Αριστ.

μικροπρέπεια, ἡ, ο χαρακτήρας του μικροπρεπή, τσιγκούνης, μικροπρεπής, σε Αριστ.

μικρο-πρεπής, -ές (πρέπω), αυτός που είναι ασήμαντος στις αντιλήψεις, τις ιδέες του, τσιγκούνης, μικροπρεπής, σε Αριστ.

μικρός και σμικρός, -ά, -όν, Δωρ. **μικκός** (βλ. αυτ.)· **I. 1.** μικρός, μικροκαμωμένος, από άποψη μεγέθους, σε Όμηρ. κ.λπ.· επίσης, από άποψη ποσότητας, σε Ησίοδ., Αριστοφ. κ.λπ. **2.** ως προς το βαθμό ή τη σπουδαιότητα, μικρός, ασήμαντος, κοινότοπος, ισχνός, σε Θεόγν., Σοφ. κ.λπ.· **σμικρός τίθησί με**, με θεωρεί μικρής αξίας, σε Σοφ.· *οὐ σμικρὸν φρονεῖ*, στον ίδ. **II.** λέγεται για χρόνο, βραχύς, σύντομος, σε Πίνδ., Αριστοφ. κ.λπ.· *ἐν σμικρῷ* (ενν. *χρόνῳ*), σύντομα, σε Ξεν. **III.** επιρρ. χρήσεις, **1.** ως ομαλό επίρρ., *σμικρῶς*, απλώς σε μικρή έκταση, διάρκεια, ποσότητα, αξία, κ.λπ., υπερθ. *σμικρότατα*, σε Ξεν. **2.** *σμικροῦ* ή *μικροῦ*, παρ' ολίγο, σχεδόν, στον ίδ., σε Δημ.· πλήρως, *μικροῦ δεῖ* ή *δεῖν*, βλ. **δεῖ** II· αλλά, *μικροῦ πρίασθαι*, αγοράζω αντί μικρού ποσού, φθηνά, σε Ξεν. **3.** *μικρῷ*, λίγο, με συγκρ., σε Πλάτ. **4.** *μικρόν* και *μικρά*, λίγο, σε Ξεν., Πλάτ. **5.** με πρόθ., **α)** *ἐπὶ σμικρόν*, για λίγο, σε Σοφ. **β)** *κατὰ μικρόν*, σε μικρά κομμάτια, σε Ξεν.· ομοίως, *κατὰ μικρά γενόμενοι*, στον ίδ.· επίσης, *λίγο-λίγο, κατὰ μικρὸν ἀεί*, σε Αριστοφ. **γ)** *παρὰ μικρόν*, παρ' ολίγο, *παρὰ μικρὸν ἐλθεῖν*, με απαρ., είμαι στο πάρα πέντε να κάνω κάτι, σε Ευρ. **δ)** *μετὰ μικρόν*, λίγο αργότερα, σε Κ.Δ. **IV.** εκτός από τον ομαλό συγκρ. και υπερθ. *μικρότερος, -ότατος*, υπάρχουν οι ανώμ. *ἐλάσσων, ἐλάχιστος*, από το *ἐλαχύς*, και *μείων* ή *μειότερος, μειότατος*.

μικρότης ή σμικρ-, ἡ, η ιδιότητα του μικρού, του λίγου, φειδώ, ασημαντότητα, σε Αριστ.

μικροφιλοτιμία, ἡ, ασήμαντη φιλοδοξία, σε Θεόφρ.

μικρο-φιλότιμος, -ον, αυτός που επιζητεί ασήμαντες διακρίσεις, σε Θεόφρ.

μικρό-χωρος, -ον (χώρα), με λίγο χώρο ή έδαφος, σε Στράβ.

μικρο-ψυχία, ἡ, μικροψυχία, το αδύναμο φρόνημα, σε Δημ., Αριστ.

μικρό-ψυχος, -ον (ψυχή), λιγόψυχος, με αδύναμο φρόνημα, σε Δημ., Αριστ.

μικτο ή μῖκτο, Επικ. γ' ενικ. Παθ. αορ. β' του *μίννυμι*.

μικτός, -ή, -όν (μίγνυμι), ανάμεικτος, σύμμικτος, σύνθετος, σε Πλάτ. κ.λπ.
μίλαξ-ἄκος, ή, Αττ. αντί *σμίλαξ*.

Μιλῆσιος, -α, -ον, ο Μιλῆσιος (στην καταγωγή), *Μιλῆσιοι, οί*, Μιλῆσιοι, σε Ηρόδ.: *Μιλησίη* (ενν. χώρα), ή, στον ιδ.

Μίλητος[ι], ή, Μίλητος, ελλ. πόλη στην Καρία, σε Ομήρ. Ιλ.

μιλιάριον, τό, Λατ. *milliarium*. **I.** μιλοδείκτης (στήλη οκτώ σταδίων, ως μονάδα μέτρησης μήκους). **II.** χάλκινο δοχείο με αιχμές στην κορυφή του, εφοδιασμένο με ελικοειδείς σωλήνες, για να βράζουν μέσα σ' αυτό νερό, σε Ανθ. (όπου *μιλιάριον*).

μίλιασμός, ό, σήμανση με μιλοδείκτες, σε Στράβ.

μίλιον, τό, το ρωμαϊκό μίλι (μονάδα μήκους), *milliarium* = 1.000 βήματα = 8 στάδια = 1.680 γιάρδες, δηλ. 80 γιάρδες λιγότερο από το αγγλικό μίλι, σε Πολύβ. κ.λπ.

μιλτεϊον, τό, δοχείο για διατήρηση της ορυκτής βαφικής ουσίας που ονομάζεται *μίλτος*, σε Ανθ.

μίλτειος, -α, -ον (μίλτος), ερυθρός, *μίλτειον στάγμα*, το κόκκινο σημάδι που άφηνε στο ξύλο το σχοινί του ξυλουργού, που ήταν αλειμμένο με την βαφική ουσία, *μίλτος*, σε Ανθ.

μιλτ-ηλιφής, -ές (άλ-ήλιφα, παρακ. του αλείφω), αλειμμένος με την βαφική ουσία *μίλτος*, βαμμένος κόκκινος, λέγεται για πλοία, σε Ηρόδ.

μιλτο-πάρης, -ον (πᾶρειά), ροδομάγουλος, λέγεται για πλοία των οποίων οι πλώρες ήταν βαμμένες κόκκινες, σε Όμηρ.

μίλτος, ή, ερυθρός ασβεστόλιθος, κόκκινη βαφική ουσία που προέρχεται από το ορυκτό αυτό, Λατ. *tubīca*, σε Ηρόδ.

μιλτο-φῦρής, -ές (φύρω), αυτός που έχει ανακατευτεί με την κόκκινη βαφική ουσία *μίλτος*, σε Ανθ.

μιλτώ (μίλτος), μέλ. -ώσω, βάφω (κάτι) κόκκινο — Παθ., βάφω τον εαυτό μου κόκκινο ή με βάφουν κόκκινο, σε Ηρόδ.: *σχοινίον μεμιλωμένον*, αλειμμένο με την κόκκινη βαφική ουσία *μίλτος*, σχοινί με το οποίο μάζευαν σωρηδόν τους περιπλανώμενους στην αρχ. Αγορά και τους οδηγούσαν στην Πνύκα (εκκλησία του δήμου), σε Αριστοφ.

μίμαρκυς[ι], ή, σουπά από λαγό, ή βραστός λαγός σε πήλινο σκεύος, με το αίμα του μαζί, σε Αριστοφ. (ξένη λέξη).

μίμειομαι (μίμος): μέλ. -ήσομαι, αόρ. α' *έμιμησάμην*, παρακ. *μεμίμημαι*. **I.** αποθ., μιμούμαι, αντιγράφω, παριστάνω, εικονίζω, σε Ομηρ. Ύμν., Αισχύλ. κ.λπ.: *μιμοῦμαι τινά τι*, κάποιον σε κάτι, σε Ηρόδ.: *τινα κατά τι*, στον ιδ.: Παθ. *μτχ.* με Ενεργ. σημασία, *στύλοισι φοίνικας μεμιμημένοισι*, στύλοι φτιαγμένοι έτσι ώστε να παριστάνουν φοίνικες, στον ιδ.: αλλά επίσης με Ενεργ. σημασία, είμαι φτιαγμένος ακριβώς όπως, εξεικονισμένος, στον ιδ., σε Πλάτ. **II.** στις καλές τέχνες, αναπαριστώ, εκφράζω με τα μέσα της μίμησης, λέγεται για ηθοποιό, σε Αριστοφ., Πλάτ.: *λέγεται για τη ζωγραφική και τη μουσική*, σε Πλάτ.: *λέγεται για τη γλυπτική και την ποίηση*, σε Αριστ.

μίμηλος, -ή, -όν, I. μιμητικός, με γεν., σε Λουκ., Ανθ. **II.** Παθ., αυτός που αποτελεί αντικείμενο μίμησης, αντιγραφής, σε Πλούτ.

μίμημα[ι], -ατος, τό, αυτό το οποίο προήλθε από μίμηση, απατηλό αντίγραφο, σε Ευρ., Πλάτ.

μίμησις[ι], ή, I. αντιγραφή, απομίμηση, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.: *κατά σήν μίμησιν*, σε μιμούμαι, σε Αριστοφ. **II.** αναπαράσταση με τα μέσα της τέχνης, σε Πλάτ.: *αναπαράσταση, εξεικόνιση*, σε Ηρόδ.

μίμητος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *μιμέομαι*. **I.** κάποιος που πρέπει να γίνει αντικείμενο μίμησης, σε Ξεν. **II.** *μιμητέον*, κάτι που πρέπει να γίνει αντικείμενο μίμησης, σε Ευρ., Ξεν.

μίμητής, -ου, ό (μιμέομαι). **I.** μίμος, αντιγραφέας, σε Πλάτ. κ.λπ. **II. 1.** κάποιος που αναπαριστάνει χαρακτήρες, σε Αριστ. **2.** πραγματικός ηθοποιός, με υποκριτικό ταλέντο (πρβλ. [ύποκριτής](#)), σε Πλάτ.

μίμητικός, -ή, -όν (μιμέομαι), καλός στις μιμήσεις, μιμητικός, λέγεται για τις καλές τέχνες, σε Πλάτ. κ.λπ. · *ή -κή* (με ή χωρίς το *τέχνη*), η δύναμη της μιμητικής ιδιότητας, στον ίδ.

μίμητός, -ή, -όν (μιμέομαι), αυτός που μπορεί να γίνει αντικείμενο μίμησης ή αντιγραφής, σε Ξεν.

μιμνάζω, Επικ. τύπος του *μίμνω*. **I.** περιμένω, παραμένω, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** περιμένω, προσδοκώ με αιτ., σε Ομηρ. Ύμν.

μιμνήσκω/μιμνήσκω (οι χρόνοι σχηματίζονται από το *μνάω*), μέλ. *μνήσω*, αόρ. *ά' έμνησα*.

A. ως μτβ. του *μνάομαι*, **I.** υπενθυμίζω, βάζω στο νου μου, σε Ομήρ. Οδ. · *τινός, ένα πράγμα*, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** *ανακαλώ στη μνήμη μου, κάνω διάσημο*, σε Πίνδ. **B.** το Μέσ. και Παθ. **μιμνήσκομαι**, Επικ. προστ. *-ήσκειο*, παρατ. *μιμνήσκοντο*, μέλ. *μνήσομαι, μνησθήσομαι και μεμνήσομαι*, αόρ. *ά' έμνησάμην και έμνήσθην*, παρακ. *μέμνημαι* (χρησιμ. με ενεστ. σημασία όπως το Λατ. *memini*), Επικ. β' ενικ. *μέμνηται ή μέμνη*, Ιων. γ' πληθ. *έμεμνέατο* · προστ. *μέμνησο*, Ιων. *μέμνεο*, υποτ. *μέμνωμαι*, Ιων. *ά' πληθ. -εώμεθα*, ευκτ. *μεμνήμην, -ήτο*, επίσης τα β' και γ' ενικ. *μεμνῶο, -ῶτο* · Επικ. γ' ενικ. *μεμνέωτο*, υπερσ. *έμεμνήμην*, Ιων. γ' πληθ. *έμεμνέατο*. **I. 1.** *ανακαλώ στη μνήμη μου ένα πράγμα, φέρνω στο νου μου, θυμάμαι, με αιτ., σε Ομηρ. κ.λπ. · με γεν., άλκῆς μνήσασθαι, αναθυμούμαι κάτι από τη δύναμη κάποιου*, σε Ομηρ. κ.λπ. · επίσης, *περί πομπῆς μνησόμεθα*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** *με απαρ., θυμάμαι ή μου υπενθυμίζεται να κάνω κάτι*, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ. κ.λπ. **3.** *με μτχ., μέμνημαι κλύων, θυμάμαι πως άκουσα*, σε Αισχύλ. *μέμνημαι έλθών, θυμάμαι ότι έχω έλθει, δηλ. έχω έλθει*, σε Ευρ. **4.** *αμτβ., μεμνήσομαι, θα συγκρατήσω στο νου μου, δεν θα ξεχάσω*, σε Όμηρ. · *μτχ. παρακ. ὄδέ τις μεμνημένος μαχέσθω, άφησέ τον να πολεμήσει με μεγάλη προσοχή, άφησέ τον να θυμηθεί να πολεμάει*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** *θυμάμαι κάτι και το λέω δυνατά, δηλ. αναφέρω, κάνω αναφορά σε, με γεν., σε Όμηρ. · περί τινος*, σε Ηρόδ. κ.λπ. · *ύπέρ τινος*, σε Δημ.

μίμνω, σχηματισμένο με αναδιπλ. από το *μένω* (δηλ. *μι-μένω*, πρβλ. [γίγνομαι, πίπτω](#)), και χρησιμ. αντί *μένω* όταν η πρώτη συλλαβή έπρεπε να είναι μακρά· *μιμνόντεσσι*, Επικ. δοτ. πληθ. *μτχ. αντί μίμνουσι*. **I. 1.** *παραμένω, μένω όρθιος, καρτερικός*, σε μάχη, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *αναμένω, χρονοτριβώ, στο ίδ. **3.** *λέγεται για πράγματα, παραμένω*, σε Ομήρ. Οδ. · επίσης, *είμαι αφημένος για κάποιον*, σε Αισχύλ. **II.** *με αιτ., περιμένω, προσδοκώ*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. · *απρόσ., μίμνει παθείν τόν έρξαντα*, συμφορά περιμένει τον δράστη, σε Αισχύλ.*

μίμολογέομαι, Παθ., *απαγγέλομαι όπως τους μίμους, με τον τρόπο των μίμων* (ποιητ. είδος), σε Στράβ.

μίμο-λόγος, -ον, αυτός που συνθέτει ή απαγγέλλει το ποιητικό δραματικό είδος *μῖμοι*, σε Ανθ.

μίμος, -ου, ό, I. αυτός που μιμείται, μιμητής, ηθοποιός, μίμος, σε Δημ., Πλούτ. **II.** *μῖμος*, είδος δραματικής πρόζας, όπως κι αυτές που έγραψε ο Σώφρων, σε Αριστ.

μιμ-ωδός, ό, τραγουδιστής του δραματικού ποιητικού είδους *μῖμοι*, σε Πλούτ.

μίν[ι], **I.** Ιων. αιτ. ενικ. της αντων. και των τριών προσ. (βλ. **ι**) σε όλα τα γένη, αντί *αὐτόν, αὐτήν, αὐτό*· πάντοτε εγκλιτ., σε Όμηρ., Ηρόδ.· Δωρ. και Αττ. νιν· ο Όμηρ. συμπαραθέτει τα *μίν αὐτόν*, αὐτόν τον ίδιο, ως επιτετ. τύπο· αλλά το *αὐτόνμιν* είναι αυτοπαθής αντων., αὐτός ο ίδιος, αντί *ἑαυτόν*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** σπανίως ως γ' πρόσ. πληθ. αντί *αὐτούς, αὐτάς, αὐτά*.

μίνθος, ό, ανθρώπινο περιττώμα.

μινθόω, μέλ. -ώσω, βρωμίζω κάποιον με περιττώματα, αποστρέφομαι, σε Αριστοφ.

Μίνυαι, οί, Μινύες, φυλή ευγενών στον Ορχομενό, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίθ.

Μινύειος, -α, -ον, αὐτός που ανήκει ή αναφέρεται στους Μινύες, σε Ομήρ.

Ιλ.· Επικ. επίσης **Μινυήϊος**, σε Όμηρ.

μινύθω[υ], χρησιμ. μόνο στον ενεστ. και τον Ιων. παρατ. *μινύθεσκον*. **I. 1.**

κάνω (κάτι) μικρότερο ή λιγότερο, ελαττώνω, περικόπτω, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **2.** ελαττώνω ως προς τον αριθμό, σε Ομήρ. Οδ. **II.** αμτβ., γίνομαι μικρότερος ή λιγότερος, μειώνω, παρακαμάζω, φθάνω στο μηδέν, αφανίζομαι, σε Όμηρ., Ησίοδ.

μίνυνθᾶ[ι], επίρρ., λίγο, πολύ λίγο, σε Όμηρ.· λέγεται για χρόνο, σε λίγο, στον ιδ.· *μίνυνθα δέ οί γένεθ' όρμή*, αλλά η προσπάθειά του υπήρξε βραχύβια, σε Ομήρ. Ιλ.

μίνυνθαδιος, -α, -ον, βραχύβιος, σε Όμηρ.· συγκρ. *μίνυνθαδιώτερος*, σε Ομήρ. Ιλ.

μινύρίζω (μινυρός), κυρίως σε ενεστ. και παρατ., παραπονιέμαι χαμηλόφωνα, κλαγουρίζω, μουρμουρίζω, σε Όμηρ.· γενικά, τραγουδώ σε χαμηλό, απαλό τόνο, τραγουδώ με τρίλιες, ψιθυρίζω, σε Αριστοφ., Πλάτ.

μινύρισμα[υ], -ατος, τό, σιγανό τραγούδι πουλιών, κελάηδημα, σε Θεόκρ.

μινύρομαι, αποθ., *μινυρίζω*, λέγεται για αηδόνη, κελαηδώ, σε Σοφ.· ψιθυρίζω έναν σκοπό, μια μελωδία, σε Αισχύλ.

μινύρός, -ά, -όν, αὐτός που παραπονιέται χαμηλόφωνα, που μουρμουρίζει, κλαγουρίζει, σε Θεόκρ.· *μινυρά θρέεσθαι = μινυρίζειν*, σε Αισχύλ.

μινύ-ώριος, και **μινύ-ωρος, -ον (ώρα)**, βραχύβιος, σε Ανθ.

Μίνως[ι], ό, ο Μίνωας, γιος του Δία και της Ευρώπης, βασιλιάς της Κρήτης, σε Όμηρ., Ησίοδ. κ.λπ.· γεν. *Μίνωος*, σε Ομήρ. Οδ.· αιτ. *Μίνωα*, σε Όμηρ.· επίσης, γεν. *Μίνω*, σε Ηρόδ.· αιτ. *Μίνων*, σε Ομήρ. Ιλ. ή *Μίνω*, σε Ηρόδ.

κ.λπ.· δοτ. *Μίνω*, σε Πλάτ.· επίθ. **Μινώϊος**, -α, -ον, Αττ. -ῶος, του Μίνωα, σε Ομηρ. Ύμν.

μῖξις, -εως, ή (μίγνυμι).· **I.** ανακάτεμα, ανάμειξη, σε Πλάτ.· βλ. **κράσις**. **II.** συναναστροφή με άλλους, ιδίως σεξουαλική επαφή, σε Ηρόδ.

μίζο-βάρβαρος, μισός βάρβαρος - μισός Έλληνας, σε Ευρ., Ξεν.

μίζό-θηρ, ό, κατά το ήμισυ κτήνος, σε Ευρ.

μίζό-θροος, -ον, αὐτός που ακούγεται με αναμειγμένες φωνές, σε Αισχύλ.

μίζό-λευκος, -ον, ανάμεικτος με λευκό χρώμα, σε Λουκ.

μίζο-λύδιος[υ], -ον, κατά το ήμισυ Λυδικός (ως προς τη διάλεκτο ή τη μουσική κλίμακα), σε Στράβ.· **μίζο-λυδιστί**, επίρρ., με το ανάμεικτο Λυδικό μέτρο, σε Πλάτ.

μίζο-πάρθενος, -ον, σχεδόν παρθένα, σε Ηρόδ., Ευρ.

μίζο-φρύγιος, [υ], -ον, κατά το ήμισυ φρυγικός, ως προς τη διάλεκτο ή τη μουσική, σε Στράβ.

μῖσαῖγαθία, ή, μίσος για το καλό ή την καλοσύνη.

μῖσαῖγαθος, -ον, αὐτός που μισεί το καλό ή την καλοσύνη.

μισᾶθῆναιος, -ον, αυτός που μισεί τους Αθηναίους, υπερθ. *μισαθηναϊότατος*, σε Δημ.

μισ-ἄλᾶζων, -ον, γεν. -ονος, αυτός που μισεί όσους καυχησιολογούν, σε Λουκ.

μισ-ἄλέξανδρος, -ον, αυτός που μισεί τον Αλέξανδρο (τον Μακεδόνα), σε Αισχίν.

μισ-ἄμπελος, -ον, αυτός που αποστρέφεται το κρασί, σε Ανθ.

μισανθρωπία, ἡ, μίσος για το ανθρώπινο είδος, σε Πλάτ., Δημ.

μισ-άνθρωπος, -ον, αυτός που μισεί το ανθρώπινο είδος, μισάνθρωπος, σε Πλάτ.

μισγ-ἄγκεια, ἡ (μίσγω, ἄγκος), τόπος όπου οι χαράδρες των βουνών συναντιούνται, και πέφτουν μέσα του τα νερά από τα ρεύματα των ποταμών, σε Ομήρ., Ιλ.

μίσγω, βλ. **μίνυμι**.

μισ-έλλην, -ηνος, ό, αυτός που μισεί τους Έλληνες, σε Ξεν.

μισέω (μίσος), μέλ. -ήσω, αόρ. *ἀ' ἐμίσησα*, παρακ. *μεμίσηκα* — Παθ., Μέσ.

μέλ. με Παθ. σημασία, *μισήσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐμισήθην*· μισώ, αποστρέφομαι, σε Πίνδ., Αττ.· με αιτ. και απαρ., *μισησεν δ' ἄρα μιν κυσὶ κέρμα γενέσθαι*, ο Δίας έδειξε αποστροφή (δεν θα το άντεχε) για το ότι θα γινόταν λεία των σκυλιών, σε Ομήρ. Ιλ.· *οὐ μισοῦντα τὴν πόλιν, τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι*, χωρίς να δείχνει έχθρα που η πόλη θα γινόταν σπουδαία, σε Αριστοφ. — Παθ., με μισούν, είμαι αντικείμενο μίσους, σε Ηρόδ., Αττ.

μίσημα[τι], -ατος, τό, αντικείμενο μίσους, λέγεται για πρόσωπα, *μίσημα ἀνδρῶν καὶ θεῶν*, σε Αισχύλ.· με δοτ., *μίσημα πᾶσιν*, σε Ευρ.

μισητέος, -α, -ον, I ρημ. επίθ. του *μισέω*, αυτός που πρέπει να μισείται, σε Ξεν. **II** *μισητέον*, κάτι που πρέπει να είναι αντικείμενο μίσους, σε Λουκ.

μισητία, ἡ (μισητός)· **1**. μισητός πόθος, λαγνεία, σε Αριστοφ. **2**. γενικά, απληστία, άπληστος, στον ίδ.

μισητός, -ή, -όν, αυτός που αποτελεί αντικείμενο μίσους, μισητός, σε Αισχύλ., Ξεν.

μισθᾶποδοσία, ἡ, καταβολή μισθού, ανταμοιβή, σε Κ.Δ.

μισθ-ἄποδότης, -ου, ό, αυτός που καταβάλλει μισθό, που ανταμείβει, σε Κ.Δ.

μισθάριον[ᾶ], τό, υποκορ. του *μισθός*, μικρή αμοιβή, σε Αριστοφ.

μισθαρνέω, μέλ. -ήσω, εργαζομαι ή υπηρετώ έναντι αμοιβής, σε Πλάτ., Δημ.· *μισθαρνῶν ἀνύειν τι*, κάνω κάτι επί πληρωμή, σε Σοφ.

μισθ-άρνης, ό (ἄρνυμαι), μισθωτός εργάτης, σε Πλούτ.

μισθαρνητικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στη μισθωτή εργασία, μισθοφορικός· *ἡ -κή* (ενν. *τέχνη*), το επάγγελμα κάποιου που παίρνει μισθό ή πληρωμή, μισθωτή εργασία, σε Πλάτ.

μισθαρνία, ἡ, το να κερδίζει κανείς μισθό, σε Δημ.

μισθαρνικός, -ή, -όν (μισθάρνης), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στη μισθωτή εργασία, μισθοφορικός, σε Αριστ.

μισθ-αρχίδης, -ου, ό (ἀρχή), κωμικ. πατρωνυμ., γιος αξιωματούχου με κληρονομικά δικαιώματα στο αξίωμα του πατέρα του, σε Αριστοφ.

μισθιος, -α, -ον (μισθός), μισθωμένος, μισθωτός εργαζόμενος, σε Πλούτ., Κ.Δ.

μισθοδοσία, ἡ, καταβολή μισθού, σε Θουκ., Ξεν.

μισθοδοτέω, μέλ. -ήσω, καταβάλλω μισθό, αμτβ., σε Ξεν., Δημ.· με αιτ., εφοδιάζω με μισθό, παρέχω μισθό, Ψήφισμα παρά Δημ.

μισθο-δότης, -ου, ό, αυτός που καταβάλλει μισθούς, που του έχει ανατεθεί η πληρωμή των μισθών, σε Πλάτ., Ξεν.

μισθός, -ού, ό, I. 1. αμοιβή, πληρωμή, μισθός, σε Όμηρ. κ.λπ.· *μισθῶ ἐπὶ ῥητῶ*, λέγεται για προσυμφωνημένες αμοιβές, σε Ομήρ. Ιλ.· *μισθοῖο τέλος*, τέλος μισθωτής μας υπηρεσίας, στο ίδ.· *θητεύειν ἐπιμισθῶ*, σε Ηρόδ.· *μισθοῦ ἔνεκα*, λέγεται για πληρωμή ή μισθοδοσία, σε Ξεν.· ομοίως στη γεν., *μισθοῦ*, σε Σοφ., Ξεν.· *μηνός μισθόν*, ως μηνιαίος μισθός, σε Θουκ. **2.** στην Αθήνα, η πληρωμή των στρατιωτών και των ναυτών, στον ίδ. κ.λπ.· επίσης, *μισθός βουλευτικός*, η πληρωμή της Βουλής των Πεντακοσίων, μία δραχμή στον καθένα για κάθε ημέρα που βρισκόταν σε συνεδρία· *μισθός δικαστικός ή ήλιαστικός*, αμοιβή ενός δικαστή (αρχικά ένας οβολός, αλλά από τον καιρό του Κλέωνα τρεις) για κάθε μέρα που παρευρέθηκε στο δικαστήριο· *μισθός συνηγορικός*, αμοιβή δημόσιου συνήγορου, μία δραχμή για κάθε μέρα συνεδρίασης του δικαστηρίου· *μισθός ἐκκλησιαστικός*, αμοιβή για την παρουσία στην εκκλησία του δήμου. **3.** αμοιβή γιατρού, σε Αριστ. **II. 1.** γενικά, αποζημίωση, ανταμοιβή, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** με αρνητική σημασία, πληρωμή, ανταπόδοση (εκδίκηση), στους Τραγ.

μισθο-φορά, ή, = *ή τοῦ μισθοῦ φορά*, αποδοχή του μισθού ή αμοιβές που τις παρέλαβαν οι δικαιοῦχοι τους, μισθός, πληρωμή, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.

μισθοφορέω, μέλ. -ήσω, 1. α) είμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθό ή πληρωμή για εκτέλεση δημόσιας υπηρεσίας, παρέχω δημόσια υπηρεσία επί πληρωμή, σε Αριστοφ., Ξεν. κ.λπ.· επίσης, με αιτ. πράγμ., λαμβάνω ως πληρωμή, *τρεις δραχμάς*, σε Αριστοφ. **β)** λέγεται για μισθοφόρους στρατιώτες, στον ίδ., σε Θουκ.· *μισθοφορῶ τινι*, σε Ξεν.· *μισθοφορῶ ἐν τοῖς ἀδυνάτοις*, σαν να ήταν φτωχός, σε Αισχίν. **2.** προσφέρω ενοίκιο ή κέρδος, *μισθοφοροῦσα οἰκία*, σε Ισαίο· *ζέγρος ἢ ἀνδράποδον μισθοφοροῦν*, σε Ξεν. — Παθ., προσφέρομαι να γίνω μισθωτός, στον ίδ.

μισθοφορητέον, ρημ. επίθ. του προηγ., κάποιος που πρέπει να λάβει μισθό, σε Θουκ.

μισθοφορία, ή, υπηρεσία κάποιου ως μισθοφόρου, σε Δημ.

μισθο-φόρος, -ον (φέρω), I. αυτός που λαμβάνει μισθό ή πληρωμή, που παρέχει δημόσια υπηρεσία αντί μισθού, μισθοφόρος, σε Πλάτ., Δημ. **II.** ως ουσ., *μισθοφόροι, οί*, μισθοφόροι στρατιώτες, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.· επίσης, *μισθοφόροι τριήρεις*, γαλέρες (τριήρεις) επανδρωμένες με μισθοφόρους, σε Αριστοφ.

μισθῶ (μισθός), μέλ. -ώσω, αόρ. α' ἐμίσθωσα, παρακ. μεμίσθωκα I. ενοικιάζω αντί μισθώματος, ενοικιάζω καλλιεργήσιμη γη, εκμισθώνω, Λατ. locare, *τί τινι*, σε Αριστοφ.· σε ενεστ. και παρατ., προσφέρω για ενοικίαση, *μισθοῖ αὐτὸν Ὀλυνθίοις*, προσφέρει έναντι μισθού τις υπηρεσίες του σ' αυτούς, σε Δημ.· με απαρ., *μισθῶ τὸν νηδὸν τριηκοσίων ταλάντων ἐξεργάσασθαι*, παραχωρώ, εκχωρώ την οικοδόμηση του ναού για 300 τάλαντα, Λατ. locare aedem exstruendam, σε Ηρόδ. **II.** Μέσ., μέλ. *μισθώσομαι*, αόρ. α' *ἐμισθώσάμην*, παρακ. *μεμίσθωμαι*, εκχωρώ σε κάποιον, παραχωρώ έναντι μισθώματος, Λατ. conducere, σε Ηρόδ., Αττ.· *μισθῶ τινα ταλάντου*, μισθώνω τις υπηρεσίες του για ένα τάλαντο το χρόνο, σε Ηρόδ.· με απαρ., *μισθῶ νηδὸν ἐξοικοδομήσαι*, κλείνω συμφωνία για την οικοδόμηση του ναού, Λατ. conducere aedem aedificandam, στον ίδ. **III.** Παθ., αόρ. α' *ἐμισθώθην*, παρακ. *μεμίσθωμαι* (βλ. ανωτ. II)· παραχωρούμαι έναντι μισθώματος, σε Ηρόδ.· *ἐκ τοῦ μισθωθῆναι*, από την ενοικίαση, σε Δημ.· λέγεται για οικία, παρέχεται προς ενοικίαση βάσει συμβολαίου, στον ίδ.

μισθωμα, -ατος, τό, I. συμφωνημένη τιμή για ενοικίαση, τιμή που προκύπτει από συμβόλαιο, σε Ηρόδ., Δημ. **II.** αυτό που έχει παραχωρηθεί για ενοικίαση, μισθωμένη οικία, σε Κ.Δ.

μισθωσις, ή, I. ενοικίαση έναντι μισθώματος, *δίκη μισθώσεως ή δίκη μισθώσεως οίκου*, καταγγελία εναντίον ενός επιτρόπου που αμέλησε να νοικιάσει οικία που ανήκει σ' αυτόν που επιτροπεύει και να του αποφέρει έτσι κέρδη, **II.** ενοικίαση, σε Δημ.

μισθωτής, -οῦ, ό, αυτός που πληρώνει ενοίκιο, νοικάρης, σε Δημ.

μισθωτικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται στην ή προορίζεται για ενοικίαση· *ή μισθωτική = μισθαρνική*, το επάγγελμα του μισθωτού εργάτη, σε Πλάτ.

μισθωτός, -ή, -όν, I. αυτός που κάνει κάτι έναντι μισθού, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** ως ουσ., μισθωτός εργάτης, μισθωτός υπηρέτης, σε Αριστοφ.· λέγεται για στρατιώτες, στον πλῆθ., *μισθοφόροι*, σε Ηρόδ., Θουκ.

μισο-γόνης, -ου, ό, αυτός που μισεί τους απατεώνες, τους γητευτές ή τις απάτες, σε Λουκ.

μισο-γύνης, [ῦ], -ου, ό, αυτός που μισεί τις γυναίκες, σε Στράβ.

μισοδημία, ή, μίσος για τη δημοκρατία, στους Αττ. Ρήτ.

μισό-δημος, -ον, αυτός που αποστρέφεται τα κοινά, σε Αριστοφ., Ξεν.

μισό-θεος, -ον, αυτός που μισεί τους θεούς, άθεος, σε Αισχύλ.

μισό-θηρος, -ον, αυτός που απεχθάνεται το κυνήγι, σε Ξεν.

μισο-καίσαρ, -ἄρος, ό, αυτός που μισεί τον Καίσαρα, σε Πλούτ.

μισο-λάκων[ἄ], -ωνος, ό, αυτός που μισεί τους Λάκωνες, σε Αριστοφ.

μισο-λάμᾶχος[λα], -ον, αυτός που μισεί τον Αθηναίο στρατηγό Λάμαχο, σε Αριστοφ.

μισο-λογία, ή, μίσος για την επιχειρηματολογία, σε Πλάτ.

μισό-λογος, -ον, αυτός που μισεί την επιχειρηματολογία ή τη διαλεκτική, σε Πλάτ.

μισό-νοθος, -ον, αυτός που αποστρέφεται τα εκτός γάμου παιδιά, σε Ανθ.

μισό-παις, ό, ή, αυτός που απεχθάνεται τα νεαρά αγόρια ή, γενικά, τα παιδιά, σε Λουκ.

μισο-πέρσης, -ου, ό, εχθρός των Περσών, σε Ξεν.

μισό-πολις, -ιος, ό, ή, αυτός που μισεί την πόλη, την κοινή ευημερία, σε Αριστοφ.

μισο-πονέω (πόνος), μέλ. -ήσω, απεχθάνομαι την εργασία, σε Πλάτ.

μισο-πόνηρος, -ον, αυτός που μισεί τους πονηρούς και τις πονηριές, σε Δημ., Αισχίν.

μισοπονία, ή (μισοπονέω), απέχθεια για την εργασία, σε Λουκ.

μισο-πόρπαξ, -ἄκος, ό, ή, αυτός που αποστρέφεται τη λαβή της ασπίδας, αυτός δηλ. που μισεί τον πόλεμο, σε Αριστοφ., στους Κωμ. ο υπερθ.

μισοπορπακίστατος.

μισό-πτωχος, -ον, αυτός που μισεί (αποφεύγει) τους φτωχούς, λέγεται για την ποδάγρα, σε Ανθ.

μισο-ρώμαιος, -ον, αυτός που μισεί τους Ρωμαίους, σε Πλούτ.

μισος, τό, I. 1. μίσος, απέχθεια, **II.** Παθ., κάτι που προκαλεί μίσος, γίνεται αντικείμενο μίσους, σε Τραγ., Πλάτ. **2.** Ενεργ., το μίσος που νιώθουμε για κάποιον άλλο, έχθρα, σε Ευρ. **III.** λέγεται για πρόσωπα, αντικείμενο μίσους, = *μίσημα*, στους Τραγ.

μισό-σοφος, -ον, αυτός που μισεί τη φιλοσοφία, σε Πλάτ.

μισό-συλλας, -ου, ό, εχθρός του Σύλλα, σε Πλούτ.

μισό-τεκνος, -ον (τέκνον), αυτός που μισεί τα παιδιά, σε Αισχίν.

μῖσο-τύραννος, -ον, αυτός που αποστρέφεται τους τυράννους, σε Ηρόδ., Αισχίν.

μῖσό-τύφος, -ον, αυτός που απεχθάνεται την αλαζονεία, σε Λουκ.

μῖσο-φίλιππος, -ον, αυτός που μισεί τον Φίλιππο (τον Μακεδόνα), σε Αισχίν.

μῖσό-χρηστος, -ον, αυτός που μισεί το καλύτερο είδος ανθρώπων, τους χρηστούς ανθρώπους, σε Ξεν.

μῖσο-ψευδής, -ές (ψεῦδος), αυτός που μισεί τα ψέμματα, σε Λουκ.

μιστύλλω, αόρ. *ἀ' ἐμιστύλα*, κόβω σε κομμάτια το κρέας, σε Όμηρ. (αμφίβ. προέλ.).

μίτο-εργός, -όν (*ἔργω), αυτός που επεξεργάζεται την κλωστή, σε Ανθ.

μῖτόομαι, Μέσ., περνώ τα νήματα στον αργαλειό, σε Ανθ.· *φθόγγον*

μιτώσασθαι, κάνω τη φωνή μου να ηχεί σαν χορδή, στο ίδ.

μίτορ-ῤάφης, -ές (ῤάπτω), αυτός που έχει συντεθεί από κλωστές, σε Ανθ.

μίτος[ι], -ου, ὁ, I. κλωστή στημονιού, Λατ. *tela*, σε Ομήρ. Ιλ.· *κατὰ μίτον*, κλωστή-κλωστή, δηλ. σε αδιάσπαστες σειρές, σε Πολύβ. **II.** λέγεται για χορδή λύρας, σε Ανθ.

μίτρα[ι], Επικ. και Ιων. **μίτρη, ἡ, I. 1.** ζώνη ή ζωνάρι, που το φορούσαν γύρω από τη μέση, κάτω από τον προστατευτικό θώρακα (ενώ ο *ζωστήρ* φοριόταν πάνω απ' αυτόν), σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *ζώνη*, ζώνη που φορούσε η παρθένα κόρη, σε Θεόκρ., Μόσχ. κ.λπ. **3.** είδος ζωναριού που φορούσαν οι παλαιστές, σε Ανθ. **II. 1.** είδος κεφαλόδεσμου που φορούσαν οι Ελληνίδες γυναίκες για να συγκρατούν τα μαλλιά τους, το φιλέ, σε Ευρ. **2.** στεφάνι νικητή σε αθλητικούς αγώνες, σε Πίνδ.· *Λυδία μίτρα*, Λυδική γιρλάντα (δηλ. ωδή σε Λυδική μουσική κλίμακα), στον ίδ. **3.** περσικό κάλυμμα της κεφαλής, τουρμπάνι, σε Ηρόδ.

Μίτρα, -ης, ἡ, η Αφροδίτη κατά τους Πέρσες, σε Ηρόδ.

μιτρη-φόρος, μιτροφόρος, -ον, αυτός που φοράει μίτρα ή τουρμπάνι, σε Ηρόδ.

μιτρό-δετος, -ον, αυτός που έχει δεθεί με μίτρα, σε Ανθ.

μίτυλος[ι] ή μύτιλος, -η, -ον, Λατ. *mutilus*, περικεκομμένος, ιδίως χωρίς κέρατα, σε Θεόκρ. (αμφίβ. προέλ.).

μῖτώδης, -ες (εἶδος), αυτός που μοιάζει με κλωστές ή που αποτελείται από αυτές, *βρόχος μιτώδης σινδόνης*, σχοινί, βρόχος για απαγχονισμό, από κλωστές ή σεντόνι, σε Σοφ.

μίχθη, Επικ. αντί *ἐμίχθη*, γ' ενικ. Παθ. αορ. *ἀ' του μίγνυμι*.

μιχθήμενοι, Επικ. αντί *μιχθῆναι*, απαρ. Παθ. αόρ. *ἀ' του μίγνυμι*.

μνᾶ, ἡ, γεν. *μνᾶς*, ονομαστ. πληθ. *μναῖ*, Ιων. ονομ. ενικ. *μνέα*· Λατ. *mina*· **I.** ως βάρος, = 100 δραχμές = περίπου 15,2 αγγλικές ουγγιές. **II.** ως χρηματικό ποσό, = 100 δραχμές, δηλ. 4 αγγλ. λίρες, 1 σεντ και 3 πέννες· 60 *μναῖ* αντιστοιχοῦσαν σε ένα τάλαντο.

μνᾶαῖος, -α, -ον, αυτός που ζυγίζει μία *μνᾶ*, σε Ξεν.

μνᾶμα, μνάμειον, νναμοσύνα, μνάμων, Δωρ. αντί *μνημ-*

μνάομαι (μνᾶ), συνηρ. **μνώμαι**, αποθ.· Επικ. τύποι, β' ενικ. ενεστ. *μνάα*,

απαρ. *μνάασθαι*, *μτχ. μνωόμενος*, γ' πληθ. παρατ. *μνώοντο*, Ιων. γ' ενικ.

προστ. *μνάσκετο*, μόνο σε ενεστ. και παρατ.· **I.** όπως το *μμνήσκομαι*, έχω στο νου μου κάποιον ή κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.· στρέφω την προσοχή μου σε κάτι, *φύγαδε μνώοντο*, στο ίδ. **II. 1.** επιθυμώ να κερδίσω τη γυναίκα κάποιου, φλερτάρω, με αιτ. προσ., σε Ομήρ. Οδ. **2.** επιδιώκω, επιζητώ χάρη ή αξίωμα, Λατ. *ambire*, σε Ηρόδ.

μνάσθω, γ' ενικ. προστ. του *μνάομαι*.

μνᾶσιδωρέω, Δωρ. αντί *μνησιδωρέω*.

μνάσομαι[ᾶ], Δωρ. αντί *μνήσομαι*, Μέσ. μέλ. του *μμνήσκω*.

μναστήρ, ὁ, θηλ. **μνάστειρα, μνάστις**, Δωρ. αντί *μνηστ-*.

μνῆα, ἡ, Ἰων. αντί *μνᾶ*.

μνεία, ἡ, (μνάομαι), · **I.** = *μνήμη*, ανάμνηση, ενθύμηση, σε Σοφ., Ευρ. **II.** αναφορά, *μνείαν ποιείσθαι τινος ἢ περί τινος*, σε Πλάτ., Αισχίν.

μνήμα, Δωρ. **μνάμα, τό (μνάομαι)**, Λατ. *monimentum* · **I. 1.** ενθύμημα, ανάμνηση, καταγραφή της μνήμης μέσω της οποίας θυμόμαστε ένα πρόσωπο ή πράγμα, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ. **2.** ύψωμα, λοφίσκος ή κτίσμα προς τιμήν ενός νεκρού, μνημείο, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **3.** αναμνηστικό αφιέρωμα, που προσφέρεται σε Θεό, σε Σιμων. παρά Θουκ. **II.** = *μνήμη*, θύμηση, σε Θεόγν.

μνημεῖον, Δωρ. **μνᾶμεῖον**, Ἰων. **μνημηΐον, τό**, όπως το *μνήμα*, Λατ. *monimentum* · **1.** κάθε ενθύμημα, ανάμνηση, εγγραφή στη μνήμη που ανακαλεί πρόσωπο ή πράγμα, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** λέγεται για νεκρό, μνήμα, μνημείο προς τιμήν του, σε Σοφ. κ.λπ.

μνήμενος, αυτός που αναθυμάται, σε Ομήρ. Οδ., όπως παρατίθεται από Αριστ.

μνήμη, ἡ (μνάομαι), · **I. 1.** ανάμνηση, ενθύμηση, καταγραφή της μνήμης, μέσω των οποίων θυμόμαστε ένα πρόσωπο ή πράγμα, σε Θεόγν., Ηρόδ. κ.λπ. · *πρὸς ἃ ἔπασχον τὴν μνήμην ἐποιοῦντο*, αναθυμούνταν όπως ἄρμοζε στις συμφορές τους, σε Θουκ. **2.** μνήμη, ως δύναμη του νου, σε Αττ. · *εἶπεῖν τι μνήμης ὑπο* (ή *ἄπο*), από μνήμης, σε Σοφ. **3.** = *μνημεῖον*, ανάμνηση, σε Πλάτ. · μνήμα, σε Αριστ. **II.** αναφορά ενός πράγματος, σε Ηρόδ.

μνημηΐον, τό, Ἰων. αντί *μνημεῖον*.

μνημόνευμα, -ατος, τό, καταγραφή του παρελθόντος, σε Αριστ.

μνημονευτέον, ρημ. επίθ., κάποιος που πρέπει να θυμόμαστε, σε Πλάτ.

μνημονευτικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται ή προορίζεται για υπενθύμιση, σε Πλωτίν.

μνημονευτός, -ή, -όν, αυτός που είναι δυνατόν ή πρέπει να τον θυμόμαστε, σε Αριστ.

μνημονεύω (μνήμων), μέλ. -σω ·

A. Παθ., μέλ. *μνημονευθήσομαι*, επίσης Μέσ. *μνημονεύσομαι*, με Παθ.

σημασία: αόρ. *ἀ' ἐμνημονεύθην* · **I.** ανακαλώ στο νου μου, ενθυμούμαι, με αιτ., σε Ηρόδ., Τραγ. · με γεν., σε Πλάτ. **II.** ανακαλώ, φέρνω στη μνήμη κάποιου άλλου, αναφέρω, Λατ. *memorare*, με αιτ., σε Πλάτ. **B.** Παθ., μνημονεύομαι, παραμένω στη μνήμη των άλλων, *μνημονεύσεται χάρις*, σε Ευρ. · *μνημονευθήσεται*, σε Δημ.

μνημονικός, -ή, -όν (μνήμων) · **I.** αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στην ανάμνηση ή τη μνήμη, *τὸ μνημονικόν* = *μνήμη*, σε Ξεν. · αλλά επίσης, *memoria technica* (μνημονικό τέχνασμα), σε Πλάτ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που διαθέτει καλή μνήμη, σε Αριστοφ. · *μνημονικώτατος*, σε Δημ. **III.** επίρρ. -*κῶς*, από μνήμης ή μέσω της μνήμης, σε Αισχίν.

μνημοσύνη, Δωρ. **μνᾶμοσύνα, ἡ, I.** ανάμνηση, ενθύμηση, μνήμη, *μνημοσύνη πρὸς γενέσθω*, ας θυμηθούμε την πυρκαγιά, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ως κύριο όνομα, η Μνημοσύνη, η μητέρα των Μουσών, σε Ομηρ. Ὑμν., Ησίοδ. κ.λπ.

μνημόσυνον, τό, 1. = *μνημεῖον*, ανάμνηση, ενθύμημα, μνημονική καταγραφή ενός προσώπου ή πράγματος, σε Ηρόδ. **2.** υπόμνημα, υπόμνηση, *μνημόσυνα γράψομαι*, σε Αριστοφ.

μνήμων (μνάομαι), Δωρ. μνάμων, **ὄ, ἦ, μνήμων, τό**, γεν. -ονος· **I. 1.** αυτός που έχει κατά νου, ο σκεπτόμενος, και γὰρ μνήμων εἰμί, το θυμάμαι καλά, σε Ομήρ. Οδ.· μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, σε Αισχύλ.· με γεν., αυτός που φροντίζει για κάποιον ή για κάτι, που προσέχει κάποιον ή κάτι, σε Ομήρ. Οδ. **2.** αυτός που θυμάται κάτι για πάντα, που δεν λησμονεί, σε Αισχύλ. **3.** αυτός που έχει καλή μνήμη, σε Αριστοφ., Πλάτ. **II.** ως ουσ., μνήμονες, οἱ, δημοτικοί αξιωματούχοι, οι Καταγραφείς, σε Αριστ.

μνήσαι, απαρ. Ενεργ. αόρ. α', και προστ. Μέσ. αορ. α' του μιμνήσκω.

μνησαίατο, Ιων. αντί -αιντο, γ' πληθ. ευκτ. Μέσ. αορ. α' του μιμνήσκω.

μνησάσκετο, Ιων. γ' ενικ. Μέσ. αορ. α' του μιμνήσκω.

μνησθῆναι, απαρ. Παθ. αορ. α' του μιμνήσκω.

μνήσθητι, προστ. Παθ. αορ. α' του μιμνήσκω.

μνησί-δωρέω (δῶρον), Δωρ. μνᾶσ-, μέλ. -ήσω, προσφέρω δημοσίως ευχαριστίες, Χρησμ. παρά Δημ.

μνησικᾶκέω, μέλ. -ήσω, **I.** θυμάμαι τις αδικίες ή το κακό που μου έκανε κάποιος, θυμάμαι περασμένες τραυματικές εμπειρίες, σε Ηρόδ., Δημ.· οὐ μνησικακῶ, δεν κρατώ κακία, προσφέρω αμνηστία, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.· με δοτ. προσ. και γεν. πράγμ., μνησικακῶ τινί τινος, τρέφω μνησικακία, έχθρα εναντίον κάποιον για κάτι, σε Ξεν. **II.** με αιτ. πράγμ., τὴν ἡλικίαν μνησικακῶ, υπενθυμίζω σε κάποιον τις συμφορές των γηρατειών του, σε Αριστοφ.

μνησί-κᾶκος, -ον (κακόν), αυτός που θυμάται τις αδικίες που του έγιναν στο παρελθόν, εκδικητικός, σε Αριστ.

μνησί-πήμων, -ον, αυτός που υπενθυμίζει σε κάποιον τις συμφορές του, μνησιπήμων πόνος, οδυνηρή ανάμνηση της δυστυχίας, σε Αισχύλ.

μνήσομαι, μέλ. του μιμνήσκομαι.

μνηστεία, ἦ, αναζήτηση γυναίκας για γάμο, φλερτάρισμα, σε Πλάτ.

μνηστεира, Δωρ. μνάστ-, ἦ, θηλ. του μνηστήρ, αυτή που έχει στο νου της, που σκέφτεται, με γεν., σε Πίνδ.

μνηστευμα, -ατος, τό, φλερτάρω μια γυναίκα, επιδιώκω την εύνοιά της, στον πληθ., οι αρραβώνες, οι γάμοι, σε Ευρ.

μνηστεύω (μνάομαι), Δωρ. μναστεύω, μέλ. -σω, μεμνήστευκα· **I.** επιδιώκω την εύνοια μιας γυναίκας, φλερτάρω, αναζητώ γυναίκα ως σύζυγο, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· επιδιώκω την εύνοια μιας γυναίκας και την κερδίζω, παντρεύομαι, σε Θέογν., Θεόκρ. — Παθ., μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων, σε Ευρ. **II.** υπόσχομαι να δώσω σε γάμο, αρραβωνιάζω, τὴν θυγατέρα τινί, στον ίδ. — Παθ., τῇ μεμνηστευμένη αὐτῶ γυναικί, στη γυναίκα που του είχαν υποσχεθεί για σύζυγο, σε Κ.Δ. **III.** επιζητώ, εκλιπαρώ για κάτι, σε Πλούτ.

μνηστήρ (μνάομαι), Δωρ. μνᾶστήρ, -ἦρος, **ὄ**, Επικ. δοτ. πληθ. μνηστήρесси· **I.** αυτός που επιζητεί την εύνοια μιας γυναίκας, ο διεκδικητής της, σε Ομήρ. Οδ.· με γεν., παιδὸς ἐμῆς μνηστήρ, σε Ηρόδ.· γάμων μνηστήρ, σε Αισχύλ. **II.** αυτός που ανακαλεί στη μνήμη, που φέρνει στο νου, με γεν., σε Πίνδ.

μνήστις, Δωρ. μνᾶστιος, -ιος, ἦ (μνάομαι), ενθύμηση, ανάμνηση, προσοχή σε, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνήστις ἔην, σε Ομήρ. Οδ.· ἴσχε κάμου μνήστω, σε Σοφ.· οὕτω δὴ Γέλωνος μνήστις γέγονεν, έτσι λοιπόν θυμηθήκατε και οι ίδιοι τον Γέλωνα, σε Ηρόδ.

μνηστός, -ἦ, -όν (μνάομαι), αυτός που διεκδίκησε και κέρδισε μια γυναίκα, παντρεμένος, ἄλοχος μνηστή, νόμιμη σύζυγος, σε Όμηρ.

μνηστύς, -ύος, ἦ, Ιων. αντί μνηστεία, σε Ομήρ. Οδ.

μνήστωρ, -ορος, ὄ (μνάομαι), αυτός που σκέφτεται, που νοιάζεται για κάποιον ή κάτι, τίνος, σε Αισχύλ.

μνιᾶρός, -ά, -όν, αυτός που έχει την υφή του βρύου, απαλός σαν βρύο, σε Ανθ.

μνίον, τό, βρύο, θαλάσσιο φυτό παρεμφερές του βρύου.

μνωόμενος, Επικ. αντί *μνώμενος*, μτχ. του *μνάομαι*· **μνώοντο**, αντί *ἐμνώντο*.

μογερός, -ά, -όν (μόγος)· **I**. λέγεται για πρόσωπα, αυτός που μοχθεί, εξαθλιωμένος, στους Τραγ. **II**. λέγεται για πράγματα, κοπιαστικός, αλγεινός, λυπηρός, σε Ευρ.

μογέω (μόγος), αόρ. *ἀ' ἐμόγησα*, Επικ. *μόγησα*· **I**. **1**. μοχθῶ, υποφέρω, σε Όμηρ.· *ἐξέργων μογέοντες*, καταπονημένοι μετά τη δουλειά, σε Ομήρ. Οδ.· η μτχ. είναι αμτβ., με σχεδόν επιρρ. σημασία *μόγεις*, με κόπο και δυσκολία, δύσκολα, μόλις, σχεδόν, *μογέων ἀποκινήσασκε*, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. στους Τραγ., υποφέρω στους κόπους, θλίβομαι, σε Αισχύλ. **III**. μτβ., κοπιάζω για κάτι, τι, σε Ανθ.

μογῖ-λάλος, -ον, αυτός που μόλις μπορεί και μιλάει, βουβός, σε Κ.Δ.

μόγῖς (μόγος), επίρρ., με μόχθο και κόπο, δηλ. δύσκολα, σχεδόν, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· πρβλ. του μετα-ομηρ. **μόλις**.

μόγος, -ου, ό, **1**. μόχθος, δυσκολία, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. δυσκολία, στενοχώρια, Λατ. labor, σε Σοφ.

μογος-τόκος, -ον (τίκτω), αυτή που βοηθάει τις γυναίκες όταν έχουν δύσκολο τοκετό, λέγεται για την *Είλειθια*, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για την Άρτεμη, σε Θεόκρ.

μόδιος, ό, μονάδα μέτρησης ξηρών (σιτηρών συνήθως), Λατ. modius = το ένα έκτο του μέδιμνου, περίπου 2 αγγλικά γαλόνια, σε Κ.Δ.

μόθος, ό, μάχη, η δίνη της μάχης, σε Ομήρ. Ιλ.

μόθων, -ωνος, ό, **I**. στη Λακεδαιμόνα, το παιδί ενός είλωτα που ανατρεφόταν ως θετός αδελφός ενός νεαρού Σπαρτιάτη· καθώς τέτοιοι νεαροί είλωτες πιθ. είχαν αλαζονική συμπεριφορά, το *μόθων* κατέληξε να σημαίνει αναιδής τύπος, σε Αριστοφ. **II**. αναισχυντος, λάγνος χορός, σε Ευρ., Αριστοφ.

μοθωνικός, -ή, -όν, αυτός που έχει παρόμοια συμπεριφορά με αυτόν που είναι *μόθων*, Ιων. που παρατίθεται στον Πλούτ.

μοῖρα (μείρομαι), γεν. -ας, Ιων. -ης·

A. I. 1. μέρος, μερίδιο, σε Όμηρ. **2**. διαίρεση ενός λαού, σε Ηρόδ. **3**. πολιτική παράταξη, Λατ. partes, στον ίδ., σε Ευρ. **II. 1**. μέρος, μερίδιο, μερίδα που αναλογεί σε κάποιον κατά τη διανομή των λαφύρων, σε Όμηρ.· ή ενός γεύματος, σε Ομήρ. Οδ.· *ή τοῦ πατρὸς μοῖρα*, πατρική κληρονομιά, σε Δημ. **2**. σε ποικίλες φράσεις, *οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν*, δεν έχουν σταλιά ντροπή, σε Ομήρ. Οδ.· *τέσσαρας μοῖρας ἔχον ἐμοί*, κατέχω πλήρως τον τόπο τεσσάρων συγγενών μου, σε Αισχύλ. **III. 1**. το μερίδιο κάποιου στη ζωή, τύχη, μοίρα, πεπρωμένο, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ἠπεπρωμένη μοῖρα*, σε Ηρόδ.· *μοῖρ' ἔστι*, με απαρ., είναι το γραφτό κάποιου, σε Όμηρ.· *ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν*, ήταν η μοίρα του να πεθάνει, σε Σοφ.· *μοῖρα βιότοιο*, μερίδιο ή μέτρο, όριο στη ζωή, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὑπέρμοῖραν* (βλ. **μόρος**), στο ίδ.· *ἀγαθῆ μοῖρα*, με την εὖνοια της τύχης, σε Ευρ.· *θεία μοῖρα*, χάρη στη θεϊκή πρόνοια, σε Ξεν. **2**. όπως το *μόρος*, η καθορισμένη για κάθε άνθρωπο μοίρα, δηλ. ο θάνατος, σε Όμηρ., Αισχύλ.· επίσης, το αίτιο του θανάτου, σε Ομήρ. Οδ. **IV. 1**. αυτό που είναι το χρέος κάποιου, Λατ. quod fas est, *κατὰ μοῖραν*, όπως είναι το πρόπον, ορθά, σε Όμηρ.· σε αντιθ. προς το *παρὰ μοῖραν*, σε Ομήρ. Οδ.· *μοῖραν νέμειν τινί*, ορίζω σε κάποιον το καθήκον του, σε Σοφ. **2**. σεβασμός, εκτίμηση, *ἐν οὐδεμίᾳ μοῖρῃ μεγάλῃν ἄγειν τινά*, έχω κάποιον όχι και σε μεγάλη υπόληψη, σε Ηρόδ.· *ἐν μείζονι μοῖρα εἶναι*, σε Πλάτ. **V**. με γεν., σχεδόν περίφραση, *μοῖρα φρενῶν*,

αντί φρένες, σε Αισχύλ.· *ἀνδρὸς μοῖρα προσετέθη*, θεωρήθηκε ανδροπρεπής, σε Θουκ.· *ἐν πολέμιου μοῖρα*, σαν να ήταν εχθρός, σε Δημ. **B. I.Μοῖρα**, ως κύριο όνομα, η θεότητα του πεπρωμένου, η Ρωμαϊκή *Parca*, σε Όμηρ.· μεταγεν., υπήρχαν τρεις, η *Κλωθώ*, η *Λάχεσις*, η *Άτροπος*, σε Ησίοδ. **II. Μοῖραι**, λέγεται για τις Ερινύες, σε Αισχύλ.

μοιράω (μοῖρα), μέλ. -άσω [ᾱ], Ιων. -ήσω· μοιράζω, διαιρώ, διανέμω, σε Λουκ. — Μέσ., μοιράζουν αναμεταξύ τους, σε Αισχύλ. — Παθ., κληρώνομαι, διαμοιράζομαι, σε Λουκ.

μοιρη-γενής, -ές (γίγνομαι), παιδί του Πεπρωμένου, που το ευνόησαν οι Μοίρες κατά τη γέννησή του, σε Ομήρ. Ιλ.

μοιρίδιος, -α, -ον και -ος, -ον (μοῖρα), ο προορισμένος από τη Μοίρα, πεπρωμένος, προκαθορισμένος, Λατ. *fatalis*, *μοιρίδιον ἄμαρ*, κ.λπ., η προκαθορισμένη μέρα του θανάτου, σε Πίνδ.· *μοιριδία τίσις*, σε Σοφ.· *ἄ μοιριδία δύνασις*, η δύναμη του πεπρωμένου, στον ίδ.

μοιρό-κραντος, ὁ (κραίνω), προκαθορισμένος από τη Μοίρα, σε Αισχύλ.

Μοῖσα, ἡ, Αιολ. αντί *Μοῦσα*· γεν. πληθ. *Μοισᾶν*.

μοιχ-άγρια, τά (ἄγρια), ποινή που επιβάλλεται σε κάποιον που συνελήφθη να διαπράττει μοιχεία, σε Ομήρ. Οδ.

μοιχᾶλῖς, -ίδος, ἡ, I. μοιχαλίδα, γυναίκα που διαπράττει μοιχεία απατώντας τον σύζυγό της, σε Κ.Δ.· ως επίθ. *μοιχικός, -ή, -όν*, στο ίδ. **II.** ως ουσ. *μοιχεία*, στο ίδ.

μοιχάω, μτβ., *μοιχεύω*, μεταφ., *μοιχᾶν τὴν θάλατταν*, έχω ερωτική σχέση με τη θάλασσα, είμαι εραστής της θάλασσας, σε Ξεν. — Παθ., όπως το *μοιχεύομαι*, διαπράττω μοιχεία, σε Κ.Δ.

μοιχεία, ἡ, μοιχεία, ερωτική σχέση εκτός γάμου, σε Πλάτ.

μοιχεύτρια, ἡ, γυναίκα που διαπράττει μοιχεία, σε Πλάτ.

μοιχεύω, μέλ. -σω, **I.** διαπράττω μοιχεία με μια γυναίκα, τη διαφθείρω, με αιτ., σε Αριστοφ., Πλάτ. — Παθ., λέγεται για τη γυναίκα, σε Αριστοφ. **II.** αμτβ., διαπράττω μοιχεία, Λατ. *moechari*, στον ίδ., σε Ξεν.

μοιχίδιος, [ῖ], -α, -ον, αυτός που γεννήθηκε μέσα στη μοιχεία, σε Λουκ.

μοιχικός, -ή, -όν, μοιχικός, αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στη μοιχεία, *μοιχικαὶ διαβολαί*, κατηγορίες για διάπραξη μοιχείας, σε Λουκ.

μοιχός, ὁ, αυτός που διαπράττει μοιχεία, παράνομος εραστής, διαφθορέας, Λατ. *moechus*, σε Αριστοφ., Πλάτ.· *κεκάρθαι μοιχόν*, μου έχουν ξυρίσει το κεφάλι, όπως γινόταν, ως διαπόμπευση, σ' όσους συλλαμβάνονταν επ' αυτοφώρω να διαπράττουν μοιχεία, σε Αριστοφ.

μολεῖν, απαρ. αορ. β' του *βλώσκω*.

μολιβ-αχθής, -ές (ἄχθος), αυτός που είναι βαρύς επειδή φέρει μόλυβδο, αυτός που είναι επιχρισμένος ή φορτωμένος με μόλυβδο, σε Ανθ.

μόλιβδος, κ.λπ., βλ. [μόλυβδος](#).

μόλιβος, -ου, ὁ, αρχ. τύπος του *μόλυβδος*, το μέταλλο μόλυβδος, σε Όμηρ.· θηλ. σε Ανθ.

μόλις, επίρρ., μεταγεν. τύπος αντί *μόγισ*, σε Τραγ., Θουκ. κ.λπ.· με αρνητικό μόριο, *οὐμόλις*, όχι σπανίως, δηλ. αρκετά, εντελώς, σε Αισχύλ., Ευρ.

μολοβρός, ὁ, λαίμαργος τύπος, αχόρταγος άνθρωπος, λέγεται για ζητιάνο, σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

Μολοσσός, Αττ. -ττός, -όν, αυτός που ανήκει ή προέρχεται από την περιοχή της Μολοσσίας, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· θηλ. **Μολοσσία** (ενν. γῆ), σε Πίνδ.

μολοῦμαι, μέλ. του *βλώσκω*.

μολπάζω, μόνο στον ενεστ., τραγουδώ, Λατ. *canere*, σε Αριστοφ.

μολπαστής, -οῦ, ὁ, ραψωδός (μουσικός και τραγουδιστής) ή χορευτής, σε Ανθ.

μολπή, ἡ (μέλπω), · **1.** τραγούδι και χορός, ὕμνος ή τραγούδι που συνοδεύεται από ρυθμικές κινήσεις, προς τιμήν κάποιου θεού ή για ψυχαγωγία, σε Όμηρ. · έπειτα, γενικά, παιχνίδι, άθλημα, λέγεται για ένα παιχνίδι με μπάλα (σφαίρα), σε Όμηρ. Οδ. **2.** η τέχνη του τραγουδιού, τραγούδι, σε αντίθ. προς τον χορό, σε Όμηρ., Τραγ.

μολπηδόν, επίρρ., σαν τραγούδι, τραγουδιστά, σε Αισχύλ.

μολπήτις, Δωρ. **-ᾶτις, -ιδος, ἡ**, αυτή που τραγουδάει και χορεύει, σε Ανθ.

μολύβδαινα, Επικ. **-αινη, ἡ**, *μολυβδίσ*, κομμάτι μολύβδου, που χρησιμοποιείται ως μέσο βύθισης της πετονιάς στο ψάρεμα, σε Όμηρ. Ιλ.

μολύβδινος, -η, -ον, αυτός που αποτελείται από μολύβδο, μολυβένιος, *μολύβδινος κανών*, εύκαμπτος χάρακας που θα μπορούσε, αλλάζοντας σχήμα, να λάβει τη μορφή καμπύλης γραμμής, σε Αριστ.

μολυβδίσ, -ιδος, ἡ, όπως το *μολύβδαινα* · **1.** μολύβδινο βάρος που τοποθετείται στα ψαράδικα δίχτυα, ώστε αυτά να βουλιάζουν, σε Πλάτ. **2.**

μολύβδινη σφαίρα, σε Ξεν.

μόλυβδος, -ου, ὁ, I. = *μόλιβος*, το μέταλλο μολύβδος, μολύβι, σε Ηρόδ., Ευρ.

II. *plumbago* (μολύβδινος), που κοινώς λέγεται μαύρος μολύβδος και χρησιμοποιείται στις δοκιμές για την καθαρότητα του χρυσού, σε Θεόγν. ·

μολύβι (το εργαλείο γραφής) με μαύρη μύτη από μολύβδο, σε Ανθ.

μολῶνο-πραγμονέομαι (πράγμα), Παθ., μπλέκομαι σε βρωμερούς καυγάδες, σε Αριστοφ.

μολύνω[ω], μέλ. *-ῦνῶ*, Παθ., παρακ. *μεμόλυσμαι*, λεκιάζω, αμαυρώνω, κηλιδώνω, ρυπαίνω, σε Αριστοφ. · *μολύνω τινά*, τον μεταβάλλω σε κτήνος, στον ιδ. · επίσης, διαφθείρω γυναίκα, προσβάλλω την τιμή της, σε Θεόκρ. — Παθ., αμαυρώνομαι, γίνομαι ρυπαρός, *ἐν ἀμαθία μολύνεσθαι*, κυλιέμαι στην αμάθεια, σε Πλάτ.

μολυσμός, ὁ, μίασμα, διαφθορά, σε Κ.Δ.

μομφή, ἡ (μέμφομαι), κατηγορία, ψόγος, επίκριση, σε Πίνδ., Αισχύλ. · αίτιο ή βάση, αφορμή για επίκριση, παράπονο, *μομφὴν ἔχειν τινί*, σε Πίνδ. · *ἐν σοι μομφὴν ἔχω*, για ένα πράγμα σε κατηγορώ, σε Ευρ. · *μομφὴ ξυνοῦ δορός*, για να προασπίσω το κοινό μας δόρυ, σε Σοφ.

μόνα, Δωρ. αντί *μόνη*.

μονάδικός, -ή, -όν (μονάς), αυτός που αποτελείται από μονάδες, *μοναδικὸς ἀριθμὸς*, η αφηρημένη έννοια του αριθμού, σε Αριστ.

μον-αμπύκία, ἡ, το επόμ., η αφηρημένη αντί της συγκεκριμένης έννοιας, σε Πίνδ.

μον-άμπύκος, -ον και μον-άμπυξ, -ῦκος, ὁ, ἡ, λέγεται για άλογα, αυτό που έχει ένα μόνο χαλινάρι, *μονάμπυκες πῶλοι*, άλογα που τρέχουν μόνα τους, άλογα κούρσας, σε αντίθ. προς αυτά που είναι δεμένα σε άμαξα, σε Ευρ. · ομοίως, *μονάμπυκες*, μόνα τους, στον ιδ. · λέγεται για ταύρο, αυτό που δεν έχει ταίρι, σύντροφο στο ζυγό, στον ιδ.

μοναρχέω (μόναρχος), Ιων. **μουν-**, μέλ. *-ήσω*, είμαι απόλυτα άρχοντας, μονάρχης, σε Πίνδ., Πλάτ. · *ἐπιτόυτου μοναρχέοντος*, κατά την περίοδο που ήταν απόλυτος άρχοντας, σε Ηρόδ. · με γεν., *ἐκόντων μοναρχούντων*, σε Αριστ.

μοναρχία, Ιων. **μυναρχίη, ἡ**, νόμος, η αρχή του ενός, μοναρχία, απόλυτη κυριαρχία, σε Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ. · λέγεται για αρχιστράτηγο, σε Ξεν. · λέγεται για τον Ρωμαίο Δικτάτορα, σε Πλούτ.

μοναρχικός, -ή, -όν, I. αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στη μοναρχία, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που ρέπει προς τη μοναρχία· επίρρ. -ικῶς, σε Πλούτ.

μόν-αρχος, Iων. μουν-, ό, I. 1. αυτός που κυβερνά μόνος, μονάρχης, απόλυτος άρχοντας, σε Θεόγν., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** ως επίθ., *σκᾶπτον μόναρχον*, το σκήπτρο του μονάρχη, σε Πίνδ. **II.** λέγεται για τον Ρωμαίο Δικτάτορα, σε Πλούτ.

μονάς, Iων. μουνάς, -άδος, ιδιαίτερος τύπος θηλ. του *μόνος*, *μόνη*, *μοναχική*, σε Ευρ.· **I.** ως αρσ. λέγεται για άνδρα, σε Αισχύλ. **II.** ως ουσ., *μονάς, ή,* *μονάδα*, σε Πλάτ.

μοναυλέω, μέλ. -ήσω, παίζω μονωδία (σόλο) στον αυλό, σε Πλούτ.

μοναυλία, ή (αυλή), μοναχική, εργένικη ζωή, σε Πλάτ.

μόν-αυλος, ό, αυτός που παίζει μονό (από ένα καλάμι) αυλό, σε Αθήν.

μοναχή ή -χή, επίρρ., κατά έναν τρόπο μόνο, σε Πλάτ.· *ἤπερ μοναχῆ,* κατ' αυτόν μόνο τον τρόπο, σε Ξεν.

μονᾶχος, -ή, -όν (μόνος), μόνος, μοναχικός, ως ουσ., *μοναχός*, *καλόγερος*, σε Ανθ.

μονᾶχοῦ, επίρρ., μόνο, αποκλειστικά, *μοναχοῦ ένταῦθα*, σε Πλάτ.

μονᾶχῶς, επίρρ., κατά έναν τρόπο μόνο, σε Αριστ.

μον-ερέτης, Iων. μουν-, -ου, ό, αυτός που κωπηλατεί μόνος, σε Ανθ.

μονή, ή (μένω), διαμονή, κατοικία, αναμονή, παραμονή, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· *μονήν ποιείσθαι*, καθυστερώ, χρονοτριβώ, σε Θουκ.· τόπος στάσεως, σταθμός, κατοικία, σε Κ.Δ.

μον-ήρης, -ες (*ἄρω), μόνος, μοναχικός, σε Λουκ.

μόνῆμος, -ον και -η, -ον (μονή),· 1. αυτός που παραμένει στη θέση του, σταθερός, καρτερικός, σε Σοφ., Πλάτ.· λέγεται για στρατιώτες, Λατ. *statarius*, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πράγματα, καταστάσεις και παρόμοια, αυτός που παραμένει, μακροχρόνιος, σταθερός, Λατ. *stabilis*, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ.

μόν-ιππος, -ον, αυτός που χρησιμοποιεί ένα μόνο άλογο, *ιπέας*, *καβαλάρης*, σε Ξεν. κ.λπ.

μονο-βάμων[α], -ον (βῆμα), γεν. -ονος, αυτός που περπατάει μόνος· *μέτρον μονοβάμον*, μήκος ίσο με ενός μόνο ποδιού, σε Ανθ.

μονο-γενής, -ές (γίγνομαι), Επικ. και Iων. **μουνο-γενής, -ές,** μοναχοπαίδι, μοναδικός, σε Ησιόδ., Ηρόδ. κ.λπ.· *μονογενές αίμα*, ένα και το αυτό αίμα, σε Ευρ.

μονό-γληνος, -ον (γλήνη), μονόφθαλμος, σε Ανθ.

μονο-δάκτυλος, -ον, αυτός που έχει μόνο ένα δάκτυλο, σε Λουκ.

μονο-δέρκτης, -ου, ό (δέρκομαι), μονόφθαλμος, σε Ευρ.

μονό-δουπος, -ον, ομοίομορφος ως προς τον ήχο, σε Ανθ.

μονό-δους, -όδοντος, ό, ή, αυτός που έχει ένα μόνο δόντι, σε Αισχύλ.

μονό-δροπος, -ον (δρέπω), αυτός που έχει αποσπαστεί από μόνο ένα στέλεχος, μονοκόμματος, λέγεται για άγαλμα, σε Πίνδ.

μονο-ειδής, -ές (είδος), αυτός που ανήκει σε ή προέρχεται από μία μόνο μορφή ή είδος, ομοίομορφος, σε Πλάτ.

μονό-ζυξ, -υγος, ό, ή (ζεγγνυμι), αυτός που είναι ζεμένος μόνος στο ζυγό, δηλ. μόνος, μοναχικός, σε Αισχύλ.· ομοίως, **μονοζυγής, -ές,** σε Ανθ.

μονο-ήμερος, -ον, αυτός που διαρκεί μόνο μία ημέρα, σε Βατραχομ.

μονόθεν, Iων. μουν-, επίρρ., μόνο, μοναδικά, σε Ηρόδ.

μονο-κέλης, Iων. μουνο-, ό, ένα μόνο άλογο, σε Ανθ.

μονό-κερωσ, -ων, αυτός που έχει ένα μόνο κέρατο, σε Πλούτ.

μονό-κλαυτοςθρήνος, ό, θρήνος που γίνεται από έναν και μόνο, σε Αισχύλ.

μονό-κλῖνον, τό (κλίνη), κρεβάτι για έναν μόνο, δηλ. φέρετρο, σε Ανθ.

μονο-κρήπις, -ίδος, ό, ή, αυτός που φοράει ένα μόνο σανδάλι, μονοσάνδαλος, σε Πίνδ.

μονό-κροτος, -ον (κροτέω), πλοίο με μία μόνο σειρά κουπιών, σε Ξεν.

μονό-κωλος, -ον, Ιων. μouno-, -ον (κῶλον), αυτός που έχει μόνο ένα πόδι· λέγεται για κτίρια, αυτό που έχει ένα μόνο πάτωμα, σε Ηρόδ.· λέγεται για περίοδο λόγου, αυτή που αποτελείται από μία μόνο πρόταση, σε Αριστ.· γενικά, αυτός που ανήκει σε ένα μόνο είδος, που έχει μία μόνο πλευρά, μονόπλευρος, στον ίδ.

μονό-κωπος, -ον (κώπη), αυτός που έχει μόνο ένα κουπί ή μόνο ένα πλοίο, σε Ευρ.

μονο-λέων, Ιων. μouno-, μοναδικό τεράστιο λιοντάρι, σε Ανθ.

μονό-λίθος, Ιων. μouno-, -ον, αυτός που είναι φτιαγμένος από μία μόνο πέτρα, σε Ηρόδ.

μονό-λύκος, ό, μοναδικός (στο είδος του) τεράστιος λύκος, σε Πλούτ.

μονομάτωρ[α], -ορος, Δωρ. αντί *μονομήτωρ*.

μονο-μάχέω, Ιων. μouno-, μέλ. *-ήσω*, μάχομαι μόνος με έναν μόνο αντίπαλο, σε Ευρ.· *τινι*, με κάποιον, σε Ηρόδ.· λέγεται για τους Αθηναίους στη μάχη του Μαραθώνα, *μοῦνοι μονομαχήσαντες τῷ Πέρσῃ*, που πολέμησαν μόνοι αυτοί τους Πέρσες, στον ίδ.

μονομάχια, Ιων. μounομαχίη, ή, μάχη ενός μόνου, εναντίον ενός, σε Ηρόδ.

μονομάχικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή συμβαίνει στη μονομαχία, σε Πολύβ.

μονο-μάχος, [α̃], -ον (μάχομαι)· **I.** αυτός που μάχεται μόνος εναντίον μόνου, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** *μονομάχος, ό*, επαγγελματίας μονομάχος, σε Λουκ.

μονο-μερής, -ές (μέρος), αυτός που αποτελείται από ένα μόνο μέρος, σε Λουκ.

μονο-μήτωρ, Δωρ. -μάτωρ, -ορος, ό, ή, (μήτηρ), αυτός που έχει στερηθεί τη μητέρα του, σε Ευρ.

μονον-ού, μονον-ουχί, βλ. **μόνος** Β. II. 5.

μονο-νυχί, Ιων. μoun-, επίρρ., σε μια μόνο νύχτα, σε Ανθ.

μονό-ξύλος, -ον (ξύλον)· **I.** αυτός που είναι φτιαγμένος από τον κορμό ενός μόνο δέντρου, σε Ξεν. **II.** ο κατασκευασμένος μόνο από ξύλο, σε Πλάτ.